

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๕ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๕๕๐

เข้ามาทีแรกก็เป็นผู้เป็นคน

ก่อนจึงหัน

เรารักษาตาให้คนนี่เยะนะ มีหน้าซ้ำบริจาคตาตุเหมือน ๑๔๐ ล้านแล้ว ขนาดนั้นละตามันราคาแพงเครื่องหนึ่ง เฉพาะตานะ เวียงจันทน์เฉพาะตานี้ ๓๐ ล้าน เมืองไทยเราตุเหมือน ๑๔๐ ล้านแล้ว กระจายออกตลอดๆ เมื่อก่อนนี่ก็ไปงานอำเภอม่วง นายอำเภอม่วงมาขอที่ว่าการอำเภอล้างหนึ่ง ให้เลย ก็อย่างนั้นแล้ว นายอำเภอม่วงมาขอที่ว่าการอำเภอล้างหนึ่ง ชำรุดมากแล้ว เอ้า ให้

เรามีแต่ให้ ท่านทั้งหลายให้จำเอานะ มีแต่ให้ ถ้าภาษาโลกเขาเรียกว่าให้แบบหมดเนื้อหมดตัว แต่เรื่องธรรมไม่เป็นอย่างนั้น ให้ด้วยความเมตตาให้ตลอด เราไม่เอาอะไรเวลานี้พอแล้วในหัวใจ พอทุกอย่าง พออย่างเลิศเลอด้วยไม่ใช่พอธรรมดา เพราะฉะนั้นเราจึงแจกทานด้วยความเมตตาถ้วนๆ ไปที่ไหนกระจายไปหมดๆ ความที่ว่าจะเอามาเป็นของตัวไม่มี มีแต่ช่วยโลกๆ แต่ตั้งอยู่ตลอดเวลาคือเรา ดิ้นก็ดิ้นช่วยโลกด้วยความเมตตาแน่นแหละ เอาจริงเอาจังมากทุกอย่าง ถ้าว่าช่วยโลกก็ช่วยจริงๆ มีเท่าไรถึงไหนถึงกันๆ เลย เวลาช่วยเจ้าของก็แบบเดียวกัน ถึงขั้นจะเป็นจะตาย เอา ฟัดเลยกับกิเลส ทุกข์มากทีเดียว จากนั้นมาก็ช่วยพี่น้องเราทั่วโลกนั้นแหละ เอาละให้พร

หลังจึงหัน

สรุปทองคำน้ำไหลซึมถึงวันที่ ๔ กุมภาพันธ์ ทองคำที่หลอมแล้วได้ ๓๖๒ กิโลกรัม เท่ากับ ๒๙ แท่งๆ หนึ่งตุเหมือน ๑๒ กิโลกรัม ทองคำที่ยังไม่ได้หลอม ๑๘ กิโล ๒๕ บาท ๑๓ สตางค์ รวมทองคำที่หลอมแล้วและยังไม่ได้หลอมเป็น ๓๘๐ กิโล ๕๘ บาท ๒ สตางค์ ถ้ารวมกับทองคำ ๓๗ กิโลกรัมที่มอบเข้าคลังหลวงไปแล้วนั้นเข้ากัน ก็เป็นทองคำ ๔๑๘ กิโล ๒๕ บาท ๑๓ สตางค์ นี่เศษไปจาก ๑๑ ตัน ทองคำที่ได้มอบเข้าคลังหลวงแล้ว ๑๑ ตัน ๓๗ กิโลกรัม ทีนี้ได้มาใหม่อีกเป็นประเภทน้ำไหลซึม

เรามีแต่หาเข้านะออกไม่มี มีแต่ขนเข้าๆ ตีทางนั้นเข้ามา ตีทางนี้เข้ามา เข้าสู่หัวใจของชาติไทยเราคือคลังหลวง เราอุตส่าห์พยายามที่สุด ทองคำตั้งแต่เราเริ่มช่วยชาติมานี้ก็ได้ตั้ง ๑๑ ตันกับ ๔๑๘ กิโล ถ้าไม่ประกาศก้องให้พี่น้องทั้งหลายทราบทั่วกัน ทองคำ ๑๑ ตันกับ ๔๑๘ กิโลนี้ก็ไม่มีเลย นี่มีแล้วได้แล้ว เข้าคลังหลวงไปแล้ว ๑๑ ตันกับ ๓๗ กิโลกรัม เข้าเรื่อยๆ อย่างนี้ ออกไม่มี เราไม่เคยทำชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ ให้ต่างพร้อยในหัวใจเราไม่ปรากฏ สมบูรณ์แบบทุกอย่างในการหนุนๆ

(ถวายเงินดอลลาร์และยูโรครับ) ได้เข้ามาเรื่อยๆ เดียวนี้ดอลลาร์ได้หมุนเข้ามาช่วยเงินไทยไม่ได้เข้าคลังหลวง ก็ตั้งแต่เราประกาศแล้ว ประกาศด้วยการพิจารณาเรียบริ้อยแล้วว่าจะเป็นอย่างนั้น เราก็นำนั้นมาประกาศ ก็เป็นไปตามที่เราประกาศที่เราพิจารณาแล้ว คือเงินไทยเราไม่ทัน ต้องเอาดอลลาร์มาช่วยหนุนกันช่วยชาติไทยทั้งชาติ คิดดูซิไปอำเภอคำม่วงเมื่อวานนี้ นายอำเภอคำม่วงก็มาเอาไปเสีย ๘ ล้านบาทไหมล่ะ ที่ว่าการอำเภอมาขอเรา ก็ให้ไปเลย ๘ ล้าน นี่เขาก็เริ่มลงมือแล้ว ก็อย่างนั้นแล้วไปไหนเราไปทำประโยชน์ให้โลก เราไม่เอาเราพูดจริงๆ เราพอทุกอย่างแล้ว นี่ละธรรมมีค่าว่าพอ ถ้าพอแล้วไม่มีอะไรมาเพิ่มเติมได้อีก พอ พอในหัวใจ ที่นี้ออกไปเต็มด้วยเมตตาครอบไปหมดเลย

ช่วยโลกนี้เราช่วยด้วยเมตตา นะ จึงไม่มีอะไร ได้มาเท่าไรออกๆ อย่างเมื่อวานนี้ ที่ว่าการอำเภอคำม่วงก็ ๘ ล้าน ถ้าเป็นเราทำ ๘ ล้านจะไม่อยู่ละ ถ้าคนอื่นทำอาจอยู่ได้ คืออันไหนไม่ดีต่อเติมเรื่อยๆ เป็นอย่างนั้นละเราทำอะไรมีแต่เขยิบเรื่อยๆ ให้ต่ำไม่ต่ำให้เขาลงมือแล้ว เรามอบให้นายอำเภอหาช่างมาจัดทำเลย เราจะรับรองตั้งแต่การเงินบอกเลยว่าให้มารับเป็นงวดๆ ไปเลย ทางการก่อสร้างคนก่อสร้างมอบให้นายอำเภอเป็นผู้รับภาระทั้งหมด เรารับประกันแต่การเงิน ๘ ล้านอย่างเดียว ได้พูดตกลงกันเรียบริ้อยแล้ว

วันที่ ๒๓ นี้ก็จะไปเวียงจันทน์ พอดีลูกศิษย์เขาส่งมุ้งมาดูเหมือน ๒,๐๐๐ หลัง ส่งมาจากชลบุรี เป็นคนที่ตั้งสถานีวิทยุที่ส่งมุ้งมา ๒,๐๐๐ หลังให้เรา เราก็คิดทันทีเลยว่าจะเอาไปเวียงจันทน์ ประเทศลาว เพราะทางโน้นบกพร่องมาก ๒,๐๐๐ หลังเอาไปหมดเราว่างั้นละ

วันนี้ก็จะไปไกลนะ ไปสองด่าน สองด่านนี้เราได้ช่วยมาหลายปีแล้ว เริ่มแรกที่เป็นต้นเหตุคือเราไปปลูกตึกให้โรงพยาบาลหล่มสัก ตึกโรงพยาบาลหล่มสักก็ ๑๕ ล้านเห็นไหมล่ะ ถมสระใหญ่ เป็นที่ว่างแห่งเดียว ที่อยู่คับแคบมาก ที่อยู่ทีพอจะอยู่ได้ก็สระใหญ่ นั้นละว่างอยู่ตรงนั้น เขาก็มาขอเรา ตกลงเราต้องไปถมสระให้ด้วย ภูเขาแถวนั้นดูเหมือนจะหมดแหละ ถมลงสระหมดเลย ให้เขาถมเราสั่งเองเสียเองทั้งหมด จากนั้นก็ขึ้นตึก ตึกยาว ๑๕ ล้าน ทั้งถมสระทั้งสร้างตึกรวมกันเป็น ๑๕ ล้าน นั้นละกลับไปกลับมาดูสภาพความเป็นอยู่ของผู้รักษาสมบัติของชาติ คือสองด่าน น้ำหนาว เราผ่านไปผ่านมาเราดู ผู้ที่รักษาด่านฝ่ายผู้หญิงเขามาขายของ เราก็ซื้อเอาของเขา สั่งให้คนรถซื้อเรื่อยๆ เป็นอย่างนั้นละความสงสาร ซื้อเอาแต่ของไม่ได้เอา เอาของนิดหน่อยแล้วจ่ายเงินให้เป็นขั้นเป็นอันให้ไปๆ จากนั้นมาก็เลยต่อเลย พอดีก็เสร็จเรียบริ้อยก็ไปส่งของให้เดือนละครั้งๆ สองด่านนี่นะ ตั้งแต่นั้นมาเดือนละครั้งเลย

ทางปราจีนเขาใหญ่ก็เหมือนกัน ถ้าเราได้ไปกรุงเทพแล้ว ไปทางปราจีนแล้วก็ไปทางเขาใหญ่ ส่งของให้ เอาของไปส่งแล้วให้ครอบครัวละหนึ่งพันๆ ทางนี้ก็ให้ครอบครัวละหนึ่งพัน พวกข้าวสาร แต่เราเอารถไปคันเดียวมันไม่ไหว ทางนั้นเอารถไปหลายคัน ทางปราจีนกับทางเขาใหญ่มีรถไปหลายคัน ของที่นั่นจึงมาก อันนี้ของเราเอารถไปคันเดียว พวกข้าวสาร น้ำตาล น้ำตาลก็ไม่กี่กิโล คือมันเต็มรถเรา ข้าวสารให้ครอบครัวละหนึ่งถุงๆ เท่านั้น แล้วมอบเงินให้ครอบครัวละหนึ่งพันๆ ส่วนเด็กมีเท่าไรให้คนละร้อยๆ ทั้งนั้น

ไปแต่ละวันๆ นี่จ่ายน้อยเมื่อไร เราไม่ได้คำนึงว่าจะหมดจะยังเท่าไร มีแต่จะให้ด้วยอำนาจความเมตตา มันเปิดอยู่อย่างนี้ๆ มีเท่าไรหมด เราพูดจริงๆ สำหรับเรามีเท่าไรหมดเลย เพราะอำนาจแห่งความเมตตา รุนแรงมาก ครอบโลกธาตุจะว่าไง ไม่ใช่บ่อยๆ นะ มีเท่าไรๆ หมด ให้ชื่อว่าหลวงตาหมด ไม่มีเหลือละ มีเท่าไรหมดเลยเรา คือมันเปิดเสียทุกอย่างแล้วในจิตนี้ปล่อยหมดโดยสิ้นเชิง ที่นี้ความเมตตาเข้าแทนก็เอาออกหมดเลย จึงไม่มีอะไรเหลือ หมดๆ เลย

ตอนเช้าว่างๆ ก็ออกไปดูข้างนอก กลับมาก็สั่งการสั่งงาน คนที่เข้ามาในวัดนี้มันเป็นยังไงไม่รู้นะ เข้ามาที่แรกก็เป็นผู้เป็นคนเข้ามา ครั้นต่อไปก็เป็นเปรตเป็นผีเป็นยักษ์ เป็นมารเป็นขโมยก็มี มันพิลึกกึกกืออะ มันเป็นอย่างนี้คนเข้ามาในวัดป่าบ้านตาดนี้ เราสังเกตมาตลอดนะ เป็นอย่างนี้มาเรื่อยๆ มาที่แรกก็มาด้วยความเรียบร้อยๆ แล้วค่อยเข้าไปๆ คลานเข้าไป ได้ไม่พอๆ อะไรก็ได้ไม่พอ เพราะวัดนี้เป็นวัดที่เปิดเผย มีอะไรขนให้ๆ ขาดตกบกพร่องอะไร ข้าวสาร เอ้า ให้ครอบครัวละถุงๆ ให้ๆ ไปตลอดอย่างนี้ของสิ่งมานี้เราให้ๆ ที่นี้ได้แล้วมันไม่พอ เอาแบบนั้นแล้วเอาแบบนี้ ตกลงขโมยแบบนั้นขโมยแบบนี้เข้าไป ถ้าผู้ใดที่จับได้ว่าเป็นขโมยแล้วไล่ออกเลยๆ เราไม่เหมือนใคร พอจับได้คาหนังคาเขาชัดๆ แล้วไม่พูดอะไร บอกให้ออกเลย เราไม่พูดถึงเรื่องที่ว่าเพราะเหตุไรจึงให้ออก เราจับไว้หมดแล้ว เพราะเหตุนั้น

มันเลวมากนะคนมาวัดป่าบ้านตาดนี้ พวกแถวนี่ละที่เข้ามาอ้อมแอ้มๆ อยู่ในวัดมันมาเป็นโจรเป็นมาร เป็นทุกอย่าง เป็นผู้ร้ายชายโจรอยู่ในนี้หมด นำทุเรศนะ วัดนี้ไม่เคยบกบาง สิ่งของไม่เคยบกบาง แจกตลอดเวลาไม่ว่าทางใกล้ทางไกล ใครมาทำงานทำการอะไรแจก ข้าวสาร เอ้า แจกไปครอบครัวละหนึ่งถุงๆ เราแจกไปน่าจะเป็นความซื่อสัตย์สุจริตยินดีในศีลในธรรมในครูบาอาจารย์ในวัดในวา มันไม่เป็นอย่างนั้น มันยินดีแต่ของที่มันจะเอาจะได้ช่องไหนมันเอาช่องนั้นๆ ไปอย่างนั้นนะเดี๋ยวนี้ ทุเรศนะ

ต่อไปนี้จะไล่ไม่ให้เข้าวัดพวกนี้นะ พวกเปรตพวกผีพวกโจรพวกมาร มาเลวร้ายเข้าไปทุกวันๆ ใครมาๆ สังเกตมาตลอด เราไม่ได้เหมือนใคร ภาษาธรรมตรงเป้งเลย

โมกโชโลกนะ เห็นแก่น้ำแก่ตาไม่มีในธรรมทั้งหลาย ตรงไปตรงมาเลย ผิดบอกว่าผิด ถูกบอกว่าถูก เป็นอย่างนั้นตลอด โอ้ มั่นนำทุเรศนะ วัดนี้เป็นวัดที่เปิดเผยด้วยความเมตตา เปิดอยู่ตลอดเวลาไม่เคยเสียดายอะไร เอ้า ใครขัดข้องอะไรๆ บางทีก็มาจากที่ต่างๆ ขอเงินขออะไร เรียกว่าช่วยๆ คนเจ็บคนไข้ได้ป่วยด้วยวิธีการต่างๆ เอ้า ควรให้เงินสตให้ๆ ควรส่งเข้าโรงพยาบาลส่ง ส่งแล้วเรารับรองเสียเงินให้หมด นั้น เราทำไปหมดละ ไปที่ไหนก็เหมือนกัน

จนกระทั่งว่าเราไปที่ไหนก็ตามไปขอเงิน เพราะเขาเห็นว่าได้ ออกจากวิฑูนี้แหละ ก็เราทำอย่างนั้นเราก็พูดอย่างนั้น ที่นี้มันก็ตามเข้ามาๆ ทุกแบบทุกฉบับ ไม่ทราบว่าจะขอแบบไหนต่อแบบไหน เอาไปแล้วไปกินเลยก็มี แทนที่จะทำอะไรที่ต้องการมาขอว่าจะไปทำอันนั้น ได้ไปแล้วไม่ทำอย่างนี้ก็มี มันพิลึกนะมนุษย์เราเนี่ย กินไม่พอกินไม่อิ่ม กินแบบนี้กินแบบนั้นไป นำทุเรศนะ เราสังเคราะห์สงหาด้วยความสงสาร ครั้นได้ไปแล้วมันไปทำแบบอื่นไปเสีย ตามความมุ่งหมายที่มาขออันนั้นไม่ทำเสียอย่างนี้ โอ้ นำทุเรศนะ ความโลภมันไม่พอ พิลึกก๊กก็้อเหลือเกิน เราทุเรศนะ เราให้ด้วยความเมตตา เอาละวันนี้ไม่มีอะไร ก็มีเท่านั้น

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน *FM 103.25 MHz*